

En wat zal nu de vrucht van den Doop zijn? Als iemand dien Doop geloovig aanvaardt, dan zal de weldaad van de afwassing der zonden daardoor klaarder, sprekender voor zijn oog staan en het ongeloof, dat nog in hem overgebleven was en telkens het geloof van den troon wilde dringen, zal daardoor verder teruggedrongen zijn en minder dan tevoren zich kunnen laten gelden.

Zoo wordt het geloovig bezig zijn met den Doop een voortdurende verrijking van het leven des geloofs, een voortdurend meer en beter te boven komen van het ongeloof.

Nieuwe dingen krijgen wij door den Doop niet, maar het inzicht in wat wij hebben wordt rijker en het genieten daarvan bestendiger.

En nu het Avondmaal.

In wezen is de weldaad, die wij door het geloof deelachtig worden, één.

Nochtans kunnen wij in die eene weldaad onderscheidene elementen onderkennen, die elk op zijn beurt, meer op den voorgrond kunnen worden geschoven.

Zoo zijn wij b.v. gewend het ééne, ondeelbare heil in Christus saam te vatten in de twee woorden: vergeving der zonden en eeuwig leven.

Met die twee woorden corresponderen min of meer de twee sacramenten Doop en Avondmaal.

Bij den Doop gaat het niet alléén om de vergeving der zonden; immers ook de heiligmaking komt hier in geding; en heiligmaking is leven, eeuwig leven.

Maar op den voorgrond staat de vergeving der zonden.

Bij het Avondmaal is het anders.

Zeker, de vergeving der zonden blijft daar niet buiten beschouwing.

Hoe zou dat kunnen, waar gebroken brood en vergoten wijn ons spreken van den zoendood des Heeren.

Maar, — op den voorgrond staat „het eeuwig leven“.

Dit verschil tusschen Doop en Avondmaal ligt in den aard der teekenen.

Bij den Doop is het teeken een afwassing.

Bij het Avondmaal is het teeken een maaltijd.

En nu zie ik weer den Heere, onzen God, bij de Avondmaalstafel staan en ik hoor Hem zeggen: „Ziet, zooals een mensch door brood en wijn gevoed wordt voor het tijdelijke leven, zoo wordt Mijn volk gevoed door den gekruisigden Christus ten eeuwigen leven.“

En voorts: „Zoo zeker als gij dit brood eet en dezen wijn drinkt, zoo zeker geef Ik u in Christus het eeuwige leven“.

Hiermee is evenwel de spraak van het Avondmaal niet uitgeput.

Paulus zegt in 1 Corinthen 10:16: „De drinkbeker der dankzegging, dien wij dankzeggende zegenen, is die niet de gemeenschap des bloeds van Christus? Het brood dat wij breken, is dat niet de gemeenschap des lichaams van Christus?“

Uit deze woorden blijkt, dat wij door den gekruisigden Christus gevoed worden ten eeuwigen leven, doordat wij met Zijn lichaam en bloed gemeenschap hebben. Deze zelfde waarheid had de Heiland reeds verkondigd toen Hij zei: „Die Mijn vleesch eet en Mijn bloed drinkt, die heeft het eeuwige leven. (Johannes 6:54.)

Dus (nog eens) het Avondmaal beteekent en verzegt mij, dat ik door wezenlijke gemeenschap met het lichaam en bloed van Christus het eeuwige leven heb.

Dit zal zeker voor ieder duidelijk zijn.

Maar nu komt de vraag, waarin die gemeenschap bestaat en hoe aan het Avondmaal die gemeenschap wordt geoeft.

Daarover den volgenden keer. D. v. D.

VAKWETENSCHAP EN PRAKTIJK

Oorzaken der geboortevermindering in West-Europa gedurende de 19e en de 20e eeuw.

In het „Archiv für Bevölkerungswissenschaft (Volkskunde) und Bevölkerungspolitik“ Jahrgang 1938, Heft 1 is opgenomen een referaat van een zekeren heer Roderick von Ungar-Sternberg, voorgedragen op het Internationaal Congres voor Bevolkingswetenschap, dat in Juli 1937 te Parijs werd gehouden. Daar de inhoud daarvan algemeene betekenissen heeft, en de gedachtegang van den referent ook onder ons instemming verdient, geef ik de hoofdpunten van zijn betoog, kort samengevat, hier weer.

De geboortevermindering wordt niet door biologische en pathologische redenen veroorzaakt. Conceptie- en geboorte-teruggang kan het gevolg zijn van degeneratie. Deze degeneratie, vooral in de hogere kringen, is ouder dan 50 jaar, de periode sinds wanneer de groote teruggang in de geboorten aanvangt. Het moet echter uitgesloten worden geacht, dat de gevolgen van degeneratie

plotseling zoo groote beteekenis zouden hebben verkregen.

Een teruggang der menselijke vitaliteit zou o.m. tot uitdrukking moeten komen in een toename van het sterftecijfer. De sterftecijfers zijn echter in West-Europa overal beduidend teruggelopen.

Zoo blijkt de toename van den gemiddelden levensduur in Zweden uit de volgende cijfers:

Jaren	Mannen	Vrouwen
1841—1850	41.7 jaren	46.1 jaren
1891—1900	50.9 „	53.5 „
1926—1930	61.2 „	63.3 „
1933	63.6 „	65 „

Ook is de sterfte tijdens de vruchtbaarheidsperiode algemeen gedaald. In Zweden was de sterfte per 1000 inwoners als volgt:

20-25 jaar	25-30 jaar	30-35 jaar	35-40 jaar
1871—1880: 6.23	7.06	7.65	8.68
1901—1910: 6.03	6.11	6.09	6.69
1926—1930: 4.20	4.26	4.35	4.65
1933: 3.38	3.28	3.51	3.89

Verder wijzen de statistieken uit, dat het aantal eerste kinderen, per 1000 huwelijken gerekend, voorheen en thans niet belangrijk verschilt. Groote verschillen doen zich echter voor in de aantallen 2e, 3e kinderen enz.

Uit een en ander volgt, dat de mogelijkheden tot voortplanting intact zijn gebleven. De belangrijke toename der geboortecijfers in Duitschland en Italië in de jaren 1933—1936 wijzen in dezelfde richting.

Binnen het zelfde volk is er een groot verschil in kindertal bij de gezinnen die verschillende religies belijden.

Merkwaardig is ook, dat „Ersatzkinder“ spoedig het levenslicht zien. Als het eerste eenige kind sterft, dan moet een vervanger worden geboren. Soms na vele jaren van geboortestilstand.

Het aantal kinderlooze huwelijken is gestegen van globaal 10 tot 15 pCt. Het is moeilijk na te gaan, of hier meerdere steriliteit dan wel andere oorzaken werken.

Gedegeneerde families, b.v. die van enkele Vorstenhuizen, hebben soms talrijke kinderen, indien men ze wil. De laatste Russische Czaar, Nicolaas II, had 4 meisjes en 1 jongen. De jongen werd het laatste geboren, daarna kwamen er geen kinderen meer. Toen de gewenschte mannelijke spruit geboren werd, was het doel, voorziening in de troonopvolging, bereikt.

Ziekten, welke de geslachtsdrift of de conceptie zouden verhinderen, nemen niet toe. Het alcoholgebruik is belangrijk minder dan een halve eeuw geleden. Resterend dus alleen de mogelijkheid, dat de steriliteit, vermoedelijk door gebruik van voorbehoedmiddelen, is toegenomen, terwijl abortus altijd verderfelijker werkt.

Op grond van het vorenstaande wordt bewezen geacht, dat noch biologische, noch pathologische oorzaken den geboorte-teruggang beteekend beïnvloeden.

Vervolgens moet de leeftijdsopbouw der bevolking worden bezien.

Het percentage der bevolking, dat den leeftijd van 15 tot 45 jaar heeft, verschilt weinig met 20 & 25 jaar geleden. Voor Zweden was dit in 1910 43, in 1930 47 pCt.; voor Frankrijk voor 1911 en 1931 45 pCt.; voor Engeland in 1911 48, in 1931 47 pCt.; voor Duitschland in 1910 46, in 1934 48 pCt. der bevolking.

Voor deze middengroep zijn de verschillen dus gering. Beneden de 15, en boven de 45 jaren zijn de verschillen echter groot. Tengevolge van den geboorte-achteruitgang en het gedaalde sterftecijfer zijn er relatief veel meer ouderen en minder jongeren dan voorheen. Deze gewijzigde bevolkingsopbouw is niet zonder beteekenis voor de algemeene levens- en wereldbeschouwing. Ouderen laten meer het verstand dan het gevoel spreken, hebben geringer levensfrischheid, missen het vertrouwen in de toekomst. Kinderen hebben meer durf, levensblijheid, geestdrift, spankracht, optimisme, hebben toekomstidealen. De invloed der grootouders neemt toe, die der kleinkinderen neemt af. En dit proces werkt nog steeds door.

Aan dit verschijnsel kan eenige beteekenis niet worden ontzegd. Als verklaring voor den geboorte-achteruitgang is het evenwel niet voldoende.

De leeftijd waarop men trouwt is eenigszins hooger, dan voorheen. Van groote beteekenis is dit verschijnsel niet. De gemiddelde huwelijksleeftijd vertoont weinig verandering.

Het aantal ongehuwden vertoont toeneming. Of hier uitsluitend de maatschappelijke nood spreekt, dient in twiifel te worden getrokken.

De vermindering van de sterfte der ouderen zou de sociale positie der jongeren ongunstig beïnvloeden. Dit argument moet onjuist worden geacht. Ouderen worden op 65-jarigen leeftijd of vroeger gepensioneerd. Vergeleken met vroeger, is de duur der deelname van den mensch aan het arbeidsproces belangrijk ingekort. Hieruit kan de vermindering van het kindertal evenmin worden verklaard.

De vermindering der zuigelingensterfte wordt mede ter verklaring van den geboorte-achteruitgang aangevoerd. Men wenscht, zoo zegt men, een bepaald aantal kinderen, vroeger stierven er veel meer, dus worden er minder geboren. Dit verklaart

echter niet, waarom de ouders thans minder kinderen wenschen dan voorheen. De aangegeven reden is onvoldoende te achten.

(Slot volgt.)

's-Gravenhage.

C. GUIJL

ZENDING EN EVANGELISATIE

Aan den Vooravond van Madras.

II.

Iets langer wil ik stilstaan bij een artikel van Dr M. Schlunk uit Tübingen, stellig ook bij velen van de Reformatie-lezers reeds bij name bekend. Dit artikel heeft tot opschrift: Theologie en Zending. Dat ik iets langer bij dit artikel wil stilstaan, spruit voort uit het feit, dat de schrijver zich bij de behandeling van dit onderwerp, eigenlijk geheel en al oriënteert aan de kerkelijke dogmatiek van Karl Barth. Richtlijnen voor het zendingswerk en de zendingswetenschap worden dan vanuit deze theologie getrokken. Al zal ook met dit artikel niet het laatste woord gesproken zijn — te zijner tijd verwachten we nog wel eens een fundamentele uiteenzetting over de zending uit Barthiaanschen gezichtshoek — toch biedt dit artikel reeds „Ansätze“ genoeg, om enkele consequenties uit de dialectische theologie voor de zending scherp in het oog te vallen.

Prof. Schlunk begint dan met op te merken, dat dank zij de dialectische theologie de vergelijkende godsdiensthistorische wetenschap veel van haar waarde voor de theologie verloren heeft. Want, naar Karl Barth, is de openbaring Gods niets minder dan de opheffing van alle religie. Waar religie is, daar wordt de openbaring vergeen of misduid; en waar openbaring is, daar kan geen sprake zijn van religie. Het christendom is derhalve, voorzover het openbaring is, iets geheel anders dan de godsdiensten; en in zooverre het vleesch en bloed aanneemt in de christenen een gewone religie, welke op gelijk plan met de andere godsdiensten staat.

Men mag hier verbijsterd staan tegenover een dergelijke geesteshouding, vooral, wanneer ze op het zendingsveld tot openbaring komt. De godzaligheid, welke tot alle dingen nut is, hebbende een belofte voor dit en het toekomstige leven, wordt hier op één worp gezet met de ongodzaligheid van de onschijnlijke religieusiteit en godsdiensten. Het werk van den Heiligen Geest in den geloovige onderscheidt zich in niets van het werk van den menschen en duivelschen geest in den ongeloovige. Misschien druk ik me beter uit, met te zeggen, dat de Heilige Geest in het geheel niet werkt in een Schriftgeloovige. Daar is niets in hem, wat niet uit hem en door hem en tot hem is, wat niet zondig is. En de heidenmissionaris Paulus staat verlaten aan den dijk: Hebbende een belofte voor dit leven; godzaligheid! Er is alleen maar ongodzaligheid en voor dit leven? Zonde en ellende alleen. Openbaring het einde van alle religie! Maar gaan we dan naar het zendingsterrein, om alle religie daar te doodden? Of is het onze roeping, om hen, die verre zijn, te bewegen, hun valsche religie te laten varen voor de godzaligheid der ware religie?

Doch hooren we verder naar Dr Schlunk. De christelijke boodschap op het zendingsterrein heet dientengevolge vrij van dogmatiek te zijn en vrij van wetsprediking. Neen, die boodschap is de proclamatie van het feit van Jezus als den Christus en als den zaligmaker der wereld, welke ver van Hem verloren was. Welk een kostelijke eenvoudigheid! Alsof het probleem niet juist begint met de vraag, hoe de christelijke prediking luiden moet. Alsof de dogmatiek iets anders bedoelt te zijn dan de ontvouwing van de Waarheid der Openbaring in Jezus Christus. Alsof de prediking van Jezus als den Christus niet zelve een dogmatische waarheid bevat. Alsof er één preek gehouden kan worden dan wel gehouden is, welke ondogmatisch, a-dogmatisch is. Wie den tak afzaagt, op welken hij zit, wane niet, dat hij vrij van den grond is; hij komt er integendeel onzachtzinnig op terecht.

Voelt Dr Schlunk dit ook zelf? Het heeft er allen schijn van. Want hij gaat voort met te spreken dat Gods openbaring niet in die christelijke prediking, maar er achter ligt. En ach, wat wordt er dan met het woord en de zaak der openbaring gesold, wanneer gezegd wordt, dat noch de christelijke prediking, noch de heilsfeiten, waarop die prediking betrekking heeft, eigenlijk openbaring zijn. Neen, openbaring Gods geschiedt achter. Zij is niet afgesloten in het verleden; maar zij voltrekt zich in het heden, wanneer n.l. God achter den missionaris werkt. Wanneer zal men inzien, dat achter (!) heel deze actualistische leer der openbaring een subjectivistische kennisleer zich versteekt, welke begint met de kapitale vergissing, dat openbaring niet mogelijk is van Gods zijde, tenzij van 's menschen zijde gelijktijdig kennisname der openbaring zich voltrekt?

Een geheel nieuwe kijk op het wezen van het heidendom is vervolgens aan het Barthianisme te

danken. We we: Heiden Gods openb verkeert in volgd word schen heide inclus. Zoo ken over: „nieuwe zelf moed noem men. In fei hemel schre

En om de derde zegen dat wij geer godsdienst boven of uit God dan de christelij Bijbel eerst

Zoo zoud dialectische komen, dat elkander be wanneer ge niet de (ins den geloofs zichtbare è eerste uitsp tweede we mag op het te maken v Maar deze voor de z wordt, dat moeten inri ken zelf on aan Christi tegenstelling een aankla de luxe ge richten? Is dat uit een doemt hier het historis absoluut ze heet te sta bondenheid dan heel de het zending naar den du is ingerich schrikken kerk, voor een institu de zonde: voortgaan „noodzakel

Het is zo heden der pen tegen jaren in de vooraansta nisme toch Het artikel schuwend

Bovensta uit dit inte bevestigen zendingspr in den wor filosofie diepen inde dal de str niels verse moge elden prediking ernstig geb veste: door Met een spreekwoo problemen de wereld u zeggen, kerk mon

Is het w zaken in d als zendel voor onza Hoogeschc ren voor Solo.

Ondersche het „nobel leden week In „Haar Voor E en de Ge onderscha